

Mk 6,53-56; Na cestě do Betsaidy II.

Když se dostali na druhý břeh, přistáli u Genezaretu. Jakmile vystoupili z lodi, hned lidé Ježíše poznali, zběhali celou tu krajinu a začali nosit na nosítkách nemocné na každé místo, o kterém slyšeli, že tam právě je. A kamkoli vcházel do vesnic, měst i dvorců, kladli nemocné na tržičky a prosili ho, aby se směli dotknout byť jen trásně jeho roucha. A kdo se ho dotkli, byli uzdraveni.

Co nám to tu dnes Marek líčí? To mu došly nápady, že se uchýlil k náboženskému bulváru? Ježíš podle něj chodí krajem, a kdo se dotkne trásní jeho roucha, je uzdraven! Vždyť to zní jak vystřižené z nějaké středověké či barokní legendy... Už chybí jen vystavit relikvii, třeba třáseň zarámovanou do zlatého rámečku, k níž by věřící měli po kolenou lézt a za příslušné vstupné ji mohli políbit... Co to má všechno znamenat? Odpovědi začněme hledat v předchozích příbězích. **Celé tohle putování** (které trochu připomíná prázdninové toulání s občasným nečekaným dobrodružstvím) začalo na místě odpočinku. Za Ježíšem tam přišly zástupy, a Ježíš je učil. Mají hlad!, napomínali ho tehdy učedníci, a když slyšeli *Dejte jim jíst VY*, vždyť máte z čeho, nevěřili vlastním uším. Než zjistili, že s Kristem lámajícím chléb mají sami co rozdávat, a mohou nasytit všechny přítomné. A pokračuje cestou po moři, kam učedníky poslal jejich Pán už samotné. Vlny a vítr jim braly síly i víru, a když se pak k nim Ježíš po moři vydal, že se postaví do čela čelit té nepřízni sám, křičeli strachy. Jako by je přišla strašit nějaká obluda...

Sami učedníci tváří v tvář hladovým zástupům a pak i na tom moři, opakovaně prokázali, že ještě pořád pořádně nerozumějí, co všechno v Ježíši mají a jaká všechna dobrodiní a obdarování od něj mohou čekat. A tak jim to následující příběh chce připomenout potřeť. A nám s nimi.

S Ježíšem se teď ocitáme na břehu, ale úplně jinde, než kam měli původně namířeno. Vyjeli do Betsaidy, a přistáli v Genezaretu... Kam jsme se to sakra dostali?!, mohli bychom, nikoli nemístně, parafrázovat. KAM? Mezi pohany, kteří toho ale od Ježíše čekají daleko víc, než sami učedníci. Kam se to dostali? Na místa nesvatá, ale plná svatého zájmu o to, s čím Ježíš přichází: Jen se rozkřiklo, že přijel, kdo měl nohy a ruce, popadl někoho ze svých nemohoucích přátel či sousedů, a šupajdili s nimi za Ježíšem. Genezaretský kraj rozhodně neprosul jako region super věřících. Ale když se tam roznese „přijel Ježíš“, vezmou to jako šanci, kterou nesmíš propást.

A koho k Ježíši přinášejí? Přátele, sousedy, blízké, kteří jsou na tom špatně. Jsou tak slabí, že se sami nikam nedohrabou. Za tu slabost a zchromlost si přitom můžeme dosadit všechno, co člověka oslabuje. Co mu brání stát na vlastních nohou, co oslabuje či likviduje schopnost sám s tím něco udělat. Na každém břehu se takoví najdou: Nemají vůli zápasit o štěstí, ani odhodlání jít vytrvale naproti úspěchu. Možná už v sobě nevydolují ani naději, že má cenu, aby se sami vydali prosit o pomoc. Ztratili víru, že má smysl něco udělat se svým zpackaným životem, že má cenu vyhlížet nové šance, že by mohli natrefit na někoho,... kdo... snad...

Mimochodem, jestli se dnes, v našich krajích, mnozí koukají na církve skrz prsty, možná je to i proto, že právě tohle k nim z církví, od nás, dostatečně jasně nezní: Nemůžete už sami dál? Nevíte kudy kam? Počkejte, my vás poponesem k Ježíši. Vlastně to k němu není zas tak daleko.

A aby to bylo jasné, dodá evangelista, Ježíš nestojí a nečeká tam, kde s učedníky přistál, **ale putuje** městečky a vesnicemi tohoto kraje. Hledí být zdejšími obyvatelům blízko, jak to jen jde. Takhle se do tohoto kraje přibližuje Boží království – s Ježíšovým popocházením od obce k obci, od člověka k člověku.

Leckdo z křesťanů dnes vzdychá, že už zdejší kraje nejsou cele křesťanské, jako bývaly v barokních či středověkých dobách. Ale poselství o Kristově blízkosti možná líp vyhovuje situace, jak ji líčí evangelista: Pro Ježíše nekřesťanskost toho kraje žádnou komplikaci nepředstavuje. On tím krajem prochází křížem krážem, a přináší lidem vysvobodivou moc Božího království.

„A dožadovali se, aby se mohli dotknout aspoň trásní jeho roucha. A kdo se dotknul trásní jeho roucha, byl uzdraven.“ Co to je za představu, že Ježíšovi z podolku roucha ukapává jakási léčivá moc a kdo si šáhne, toho uzdraví? Copak se právě takovými bulvárními vyprávěnkami spoustě lidí evangelium neznechutilo? Jenže my tu neposloucháme reportáž pokleslého náboženského vysílání – ale vyučování, které chce pročistit naše očekávání, otevřít oči pro to, čím i nás Ježíš dnes obdarovává. Koho to, jako učedníci i jako náhodní příchozí, vlastně ve svém středu máme.

Čeho se to dotýkali? – podolku, přesněji trásní jeho šatu. A ty trásně jsou trásněmi, o nichž mluví **ustanovení Tóry**: *Budete mít trásně, abyste se při pohledu na ně rozpomínali na všechna Hospodinova přikázání a plnili je, abyste se neřídili vlastním srdcem a vlastníma očima, jako se jimi řídí pohané... abyste nezapomněli: Já Hospodin, jsem vás vyvedl z egyptské země, abych vám byl Bohem.“* (Nu 15,37nnn)

Trásně srdci připamatovávají: **pamatuj!** Ten základní Boží příběh, to je příběh vysvobození a záchrany. Nezapomínej na to, nedovol, aby ti to cokoli jiného vytěsnilo z paměti. Nezapomeň na tenhle počátek, drž v paměti tenhle cíl. A svou paměť obnovuj tím, že jako tomu nejdůležitějšímu, rozhodujícímu, budeš naslouchat příběhu Božího vysvobození. Příběhu spásy.

Když Ježíš přichází v rouchu, lemovaném trásněmi, přichází jako ten, který sám právě takhle PAMATUJE na Hospodina, Boha vysvobození a záchrany. V Markově vyprávění v té chvíli nepochybně rezonuje Zachariášovo zaslíbení o trásních roucha svědků záchrany: *V oněch dnech se stane, že deset mužů z národů všech jazyků se chytí, ano, chytnou se Judejce za trásně jeho roucha a řeknou: Půjdeme s vámi, protože jsme slyšeli, že s vámi je Bůh.* A Ježíš je podle něj ten pravý Judejec, neboť má na mysli cestu vysvobození, a svými slovy, svou blízkostí, svým putováním i činy ji zpřítomňuje ostatním. Putuje tím cizím krajem a trásně jeho roucha vybízejí, chytněte se příběhu záchrany. Slyšte, můj Bůh, Bůh mého lidu, Bůh vysvobození a záchrany je i s vámi.

Je s vámi ve vaší zchromlosti, a pozvedá. Staví na nohy ty, kterým došly síly. Vlévá sílu všem, jejichž srdce bylo zotročeno strachem, nedůvěrou, závistí a zapomněním.

Čeho se tedy v tom příběhu dotýkáme? Dotyk tu představuje gesto, jímž se otevíráš příběhu záchrany. Tak jako se jindy a jinde dotýká Ježíš malomocných a proráží jejich izolaci, tak jako se s láskou dotýká vyháněných dětí, jakože jim především patří blízkost Božího Království, tak i teď jeho blízkost vzbuzuje důvěru: I my, ač z pohanského kraje, se můžeme dotknout toho nejvzácnějšího, co s Tórou a proroky – a evangeliem přichází do našeho světa, příběhu spásy.

Dotknout se těch třásní, to znamená možnost **dotknut se uzdravující moci příběhu**, který s Ježíšem, tím jedním, jedinečným židem, přichází a zní. Dotyk je tu výraz překvapení, jež nečekaně zjišťuje: Ten starý příběh z knížky o záchraně Izraele a spasiteli Ježíši, z knížky o pozvání na cestu proměny a naděje, ten příběh vůbec není starý. Je v něm dost místa i pro nás a naše zchromlosti i učednickou malomyslnost. Ani na našem břehu neztratil nic ze své přitažlivosti, nadějně síly a občerstvujícího překvapení, koho to s Kristem potkáváme.

Amen

Mk 6,53-56; Salvátor 9.7.23

Píseň NEZ 393,1

In: Lidské čeledi, přiznejte Hospodinu, přiznejte Hospodinu slávu a moc, přiznejte Hospodinu slávu jeho jména! Přineste dar, vstupte do nádvoří jeho, v nádheře svatyně se klaňte Hospodinu! Svíjej se před ním, celá země! Říkejte mezi pronárody: Hospodin kraluje! Pevně je založen svět, nic jím neotřese. On povede při národů podle práva. Amen (Ps 96,7nn)

Píseň NEZ 116 (96)

Modlitba

I dnes se chceme upnout na tvé přicházení, Pane. Na blízkost moci, která staví na nohy, otevírá nadějně výhledy beznadějným, vysvobozuje z malých i velkých svázaností, větrá dusno i tíži lidské malomyslnosti, inspiruje, občerstvuje, očisťuje. Vždyť příběhy tvého vysvobozeného lidu i příběh Ježíšův tohle všechno slibují, tímhle vším obdarovávají. Víš líp než my, jak to všechno potřebujeme. Otevři dveře naší zabeđenosti, pročisti zakalený zrak víry, srdci dej citlivou vnímavost, a daruj uši, které slyší trávu růst a vlak Boží přijíždět. Amen.

1. čtení Nu 15,37-41; Za 8,20-23

Píseň NEZ 395 (Nám pomoc Pane milý)

kázání

Píseň EZ-S 446

Ohlášení

Přímluvy (Kyrie)

Prosíme za všechny, kdo jsou na dně svých sil, kdo nemají jít sílu dál, za ochromené vlastním strachem, nebo prožitými hrůzami a bolestí, *Kyrie elesion!*

Prosíme za lidi bloudící bez cíle, za ty, kdo přišli o iluze, za ty, které svírají úzkosti, deprese, za ty, které ochromila beznaděj. *Kyrie elesion!*

Za tvou církev, když učedníkům chybí chuť následovat tě, když jsme přestali vidět bohatství tvých darů, když umíme leda moralizovat a zapomínáme zvát k pramenům milosrdenství. *Kyrie elesion!*

Prosíme za nemocné, závislé, za ty, kdo jsou na konci své pozemské pouti, za lidi vydané napospas samotě, výčitkám, izolaci. *Kyrie elesion!*

Otvírej sílu a krásu svého příběhu spásy, vždy znova ujisti, že se ti neztrácíme, a dávej modrost, která umí stát při druhých. *Kyrie elesion!*

Otče náš

Poslání Ps 97,10-12

Požehnání (Iz 41,10)

Neboj se, vždyť já jsem s tebou, nerozhlížej se úzkostlivě, já jsem tvůj Bůh. Dodám ti odvahu, pomoci ti budu, budu tě podpírat pravici své spravedlnosti. Amen

Píseň NEZ 625,3-4